

Arrest

nr. 148 759 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 11 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 14 april 2015.

Gelet op de beschikking van 22 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 11 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd niet toegekend of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, mist de kritiek van de verzoekende partijen dat artikel 7 van de vreemdelingenwet enkel een mogelijkheid voorziet om aan vreemdelingen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, feitelijke en juridische grondslag.

Wat de kritiek van de verzoekende partijen met betrekking tot artikel 3 en 13 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen hekelen dat het beroep tot nietigverklaring en/of de vordering tot schorsing geen schorsend karakter heeft en hiermee kritiek op de vreemdelingenwet uiten. De Raad merkt op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. Hij mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

Voor zover zij stellen dat de bestreden beslissingen vrijbrieven zouden betekenen om de verzoekende partijen alvorens de totstandkoming van een definitieve beslissing in de asielprocedure, te verwijderen, wijst de Raad er op dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. De Raad heeft immers net zoals de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd, aan de verzoekende partij voormelde beschermingsstatuten geweigerd op 6 maart 2015 bij arrest met nr. 140.446.

Er dient ook op gewezen te worden dat het indienen van een beroep met schorsende werking tegen een beslissing van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet - hoe dan ook - niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, doch enkel de gedwongen uitvoering ervan schorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De bestreden beslissingen houden geen gedwongen terugkeer in naar het land van herkomst. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werden de verzoekende partijen bij arrest van de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Voor zover zij verwijzen naar het arrest van het EHRM Josef t. België van 27 februari 2014, dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken zich in dezelfde omstandigheden te bevinden als de betrokkene in het arrest Josef.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM volledig onbesproken laat in die zin dat zij op geen enkele wijze concrete elementen aanbrengen om voormelde schending aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dienvolgens dient er met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM op gewezen te worden dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantonen.

Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop gewezen dat het conform de toen geldende regelgeving een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad merkt op dat de bijlage 35 waarnaar de verzoekende partijen verwijzen slechts werd afgeleverd in afwachting van een uitspraak van de Raad omtrent het beroep dat werd ingesteld tegen de op 3 september 2014 door de commissaris-generaal genomen beslissing en dat – zoals reeds werd gesteld - deze uitspraak er inmiddels is, zodat niet blijkt dat dit document nog enige geldigheid heeft.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 april 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 19 mei 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP volhardt in de middelen die ontwikkeld werden in het verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partijen hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 30 maart 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET